

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Szanciło

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko Gminie W. i Województwu (...)

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego

Województwa (...) - (...) Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 marca 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej Gminy W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w L. zasądził od pozwanej Gminy W. na rzecz J. W. kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami od 9 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt I); natomiast w pozostałej części oddalił powództwo w stosunku do pozwanej (pkt II), a w całości w stosunku do pozwanego Województwa (...) (pkt III).

Wyrokiem z 19 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądzoną na rzecz powódki kwotę 40.000 zł podwyższył do wysokości 60.000 zł (pkt I a), oddalił apelację powódki w pozostałej części (pkt II) oraz oddalił apelację pozwanej w całości (pkt III).

Sąd drugiej instancji ustalił, że 22 grudnia 2012 r. powódka przekraczając ulicę (...) w W., wyłożoną w tym miejscu kostką, poślizgnęła się i upadła. Nawierzchnia była śliska, pokryta lodem, przykrytym lekko rozjeżdżonym śniegiem. Miało to miejsce w obrębie drogi gminnej stanowiącej działkę nr (...), w pobliżu skrzyżowania z ul. (...), składającą się z działek Skarbu Państwa o numerach: (...), (...), stanowiącą drogę wojewódzką nr (...).

Pozwana jest właścicielem nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...), stanowiącej wspomnianą wyżej drogę. W dniu zdarzenia pozwana była stroną umowy zawartej z innym podmiotem, którego obowiązkiem było zwalczanie śliskości na drogach (posypywanie mieszanką soli z piaskiem) oraz odśnieżanie dróg pługami. Wymienione obowiązki obejmowały m.in. ul. (...).

W wyniku upadku powódka była hospitalizowana od 22 grudnia 2012 r. do 2 stycznia 2013 r. na Oddziale Chirurgii Ogólnej SP ZOZ w W. z rozpoznaniem złamania trójkostkowego stawu skokowego lewego. Złamanie to wiązało się z przerwaniem ciągłości tkanki kostnej, przerwaniem ciągłości okostnej, przerwaniem ciągłości naczyń i nerwów. Związane to było z wylewem krwi w okolicy miejsca złamania, zastojem żylnym, obrzękiem i stanem zapalnym tkanek miękkich. Złamanie tego typu zagrażało powódce ciężkim kalectwem. Zastosowano leczenie w postaci otwartego nastawienia złamania z wewnętrzną stabilizacją. Podczas pobytu w dniach 27-28 marca 2013 r. na tym samym Oddziale Chirurgii Ogólnej wykonano u powódki zabieg usunięcia drutu z kostki bocznej stawu skokowego lewego. Z kolei podczas pobytu w dniach 12-13 czerwca 2013 r. wykonano u niej zabieg usunięcia materiału zespalającego. Stwierdzono wygojenie złamania dwukostkowego stawu skokowego lewego.

Podczas leczenia powódka narażona była na kolejne badania diagnostyczne RTG, znieczulenie i zabieg operacyjny. Podczas zabiegu operacyjnego doszło u niej do zamiany złamania zamkniętego na otwarte. Pojawiło się kolejne ryzyko

w postaci narażenia jej na zakażenie bakteryjne kości i tkanek miękkich. W związku z przecięciem skóry, tkanki podskórnej ze znajdującymi się w niej naczyniami i nerwami, przecięciem powięzi i więzadeł oraz torebek stawowych powódka została narażona na powstanie w miejscu cięcia blizny.

Powódka mieszka na pierwszym piętrze. Przebywając w domu z usztywnieniem kończyny, korzystała początkowo, przez okres powyżej 1 miesiąca, z wózka inwalidzkiego, a w dalszym okresie, do połowy kwietnia 2013 r., poruszała się przy użyciu kul. W okresie rekonwalescencji opiekowała się nią matka, która robiła zakupy, przygotowywała posiłki, przynosiła opał. Powódka myła się i ubierała sama.

Powódka urodziła się 12 września 1982 r. Jest panną, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie ma majątku. Mieszka z matką. Dorywczo pracuje fizycznie za granicą, podobnie jak przed urazem. Obecnie utrzymuje się z wynagrodzenia w wysokości ok. 1.300 zł netto miesięcznie uzyskiwanego na podstawie umowy zlecenia.

U powódki utrzymuje się ograniczenie zakresu ruchomości skrajnej lewego stawu skokowego. Występuje poszerzony zarys okolicy kostek lewej nogi i występuje poszerzenie obwodu mięśni lewej łydki. W okolicy kostek następstwem leczenia operacyjnego są blizny pooperacyjne. Występuje jednocześnie u niej deficyt zgięcia grzbietowego w lewym stawie skokowym o 10 stopni w porównaniu do strony przeciwnej, także deficyt zgięcia podszwowego w lewym stawie skokowym w wysokości 5 stopni w porównaniu do strony przeciwnej. Do chwili obecnej powódka odczuwa dolegliwości bólowe.

W przyszłości u powódki będą utrzymywały się zaburzenia krążenia w postaci obrzęków okolicy lewego stawu skokowego. Rozciągnięte obrzękiem tkanki miękkie będą powodowały dolegliwości bólowe. Zastój żylny na obwodzie będzie powodował zmiany w naczyniach włosowatych, zmiany degeneracyjne tkanek miękkich. Będą utrzymywały się zaburzenia czucia skórno-mięśniowego w okolicy ran pooperacyjnych, zmiany w postaci zniekształceń kostnych. Uszkodzona przez szczelinę złamania chrząstka stawowa w postaci utraty gładkiej powierzchni stawowej będzie skutkowała zmianami zwyrodnieniowymi stawu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji kwoty 40.000 zł jako należnego powódce zadośćuczynienia, nastąpiło z obrazą wymogu odpowiedniości sumy zadośćuczynienia. Kwota 60.000 zł jest w okolicznościach sprawy kwotą adekwatną do doznanej krzywdy. Skutki z pozoru niegroźnego wypadku były bardzo dotkliwe. Zakres cierpień bezpośrednio po wypadku był znaczny. Mimo zakończenia procesu leczenia do chwili obecnej utrzymuje się ograniczenie zakresu ruchomości skrajnej lewego stawu skokowego.

Sąd drugiej instancji wskazał, że miejsce zdarzenia, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie, znajduje się w obrębie drogi gminnej stanowiącej działkę nr (...)i będącej częścią ul. (...), której utrzymanie w należyтым stanie pozostawało w zakresie obowiązków pozwanej zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (*tempus regit actum* - tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 391 ze zm.). Obowiązek ten nie był przez nią kwestionowany, albowiem wykonanie czynności utrzymania nawierzchni dróg w należyтым stanie (w tym również i ulicy (...)) powierzyła, w drodze zawartej umowy, Przedsiębiorstwu U. sp. z o.o.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie są istotne kwestie definicji skrzyżowania i jego zakresu terytorialnego, a tym samym zarzuty naruszenia art. 4 pkt 9a i art. 4 pkt 2 oraz 4 pkt 1 i 2 oraz art. 25 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (*tempus regit actum* - tekst jednolity Dz. U. z 2007 r., Nr 19, poz. 115 ze zm.). Regulacje zawarte w tych przepisach nie mają znaczenia dla ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za szkodę powódki. Szkada powstała bowiem wskutek nienależytego utrzymania nawierzchni ulicy Parkowej, co obciążało pozwaną oraz Przedsiębiorstwo U. sp. z o.o., któremu powierzono zwalczanie śliskości na drogach. Dlatego też, nie ma znaczenia regulacja zawarta w art. 25 ustawy o drogach publicznych, który to przepis nakłada na zarządcę drogi wyższej kategorii utrzymanie i ochronę skrzyżowań dróg różnej kategorii, wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi w pasie drogowym oraz urządzeniami bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanymi z funkcjonowaniem tego skrzyżowania, gdyż szkoda powódki nie była wynikiem funkcjonowania skrzyżowania, konstrukcji skrzyżowania, jego oznakowania czy zastosowanej regulacji ruchu, a skutkiem nieuprzątnięcia śniegu z jezdni, za co odpowiedzialna była pozwana oraz podmiot, któremu tę

czynność powierzyła. Dlatego też, brak jest podstaw prawnych do przypisania odpowiedzialności za powstałą szkodę pozwanemu Województwu (...).

Sąd drugiej instancji uznał za niezasadne zarzuty naruszenia art. 429 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Pozwana bowiem odpowiada nie tyle za działania podmiotu, któremu powierzyła utrzymanie drogi w należyтым stanie, ale za własne zaniedbania polegające na braku nadzoru nad prawidłowością wykonania czynności przez podmiot przyjmujący zlecenie. Takiego nadzoru nie było, gdyż poza sporem jest, że przyczyną zdarzenia była śliskość jezdni, a zdarzenie miało miejsce ok. godz. 15-tej i w tym dniu nie było opadów. Istniały zatem warunki do wykonania czynności likwidujących śliskość na ulicy (...). Skoro jednak nie zostało to wykonane, świadczy to o nienależyтым wykonaniu czynności przez podmiot, który zobowiązał się do utrzymania drogi w należyтым stanie, jak również o braku nadzoru (kontroli) ze strony podmiotu powierzającego, tj. pozwanej.

Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd pierwszej instancji przyjął odpowiedzialność pozwanej na podstawie art. 417 k.c., a samo powierzenie zadania przez organ samorządowy innemu podmiotowi, niezależnie od sposobu tego powierzenia, nie zwalniało władzy publicznej od odpowiedzialności, o czym świadczy art. 417 § 2 k.c.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 4 pkt 9 lit a ustawy o drogach publicznych i jego niezastosowanie uznając, że nie jest istotna w sprawie definicja skrzyżowania i jej zakres terytorialny;

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 43 poz.430 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. Nr 220,

poz. 2181, ze zm.) przez ich niezastosowanie i przyjęcie, że wypadek miał miejsce nie na skrzyżowaniu, a na drodze gminnej;

3. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 25 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 20 ustawy o drogach publicznych przez niezastosowanie i uznanie, że w zakresie odśnieżania i zwalczania śliskości na skrzyżowaniu dróg różnej kategorii, nie będzie miał on zastosowania, jeżeli wypadek miał miejsce na tym skrzyżowaniu;

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 w związku z art. 5 ust 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w brzmieniu obowiązującym na dzień zdarzenia, przez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie do utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych, kiedy istnieje przepis *lex specialis* w postaci art. 5 ust. 4 ww. ustawy, który określa podmiot zobowiązany do utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych, a którego Sąd drugiej instancji nie zastosował;

5. naruszenie prawa materialnego, tj. art 445 § 1 k.c. przez zasądzenie zbyt wysokiego zadośćuczynienia.

We wnioskach pozwana domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji, tj. oddalenia powództwa w całości; ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę na treść art. 398⁴ k.p.c., zgodnie z którym:

§ 1. Skarga kasacyjna powinna zawierać:

1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części;

2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie;

3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

§ 2. Oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

§ 3. Ponadto skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę.

Z powyższym uregulowaniem koresponduje art. 398⁶ k.p.c., w myśl którego:

§ 1. Jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 lub 3, przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi.

§ 2. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

§ 3. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

§ 4. O odrzuceniu skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 sąd drugiej instancji albo Sąd Najwyższy zawiadamia właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie spełnia warunków określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., podlega ona odrzuceniu bez wezwania skarżącego do usunięcia jej braków.

Skarga kasacyjna wniesiona przez pozwaną zawiera oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Przytoczone zostały również podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Niewątpliwie, skarga zawiera także wniosek kasacyjny.

Powstaje zatem pytanie, czy samo wskazanie, literalnie określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wymogów skargi kasacyjnej, stanowi o zrealizowaniu tej normy. Innymi słowy, czy brak korelacji pomiędzy poszczególnymi elementami skargi kasacyjnej, pozwala na uznanie wypełnienia zakresu normy zawartej w cytowanym przepisie prawa.

W judykaturze przeważa stanowisko, że bezwzględnym wymogiem skargi kasacyjnej jest, aby zakres zaskarżenia i wnioski o uchylenie lub o zmianę orzeczenia były ze sobą ściśle skorelowane, przy czym brak tej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 81; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12; z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13; z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13; z 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16; z 14 sierpnia 2020 r., I CSK 107/20).

Otóż w niniejszej sprawie, co do zasady, występuje korelacja zdefiniowana powyżej. Jednakże, z zakresu zaskarżenia oraz z treści wniosku kasacyjnego wynika, że skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości. Tymczasem, wyrok ten zawierał również rozstrzygnięcie o oddaleniu apelacji powódki w pozostałej części oraz zasądzenie kosztów procesu od powódki na rzecz pozwanego Województwa (...).

Zaistniała sytuacja prowadzi do wniosku, że pozwana nie legitymowała się w części *gravamen*, uprawiającym do zaskarżenia wyroku Sądu *ad quem*. Problemem tym zajmował się już Sąd Najwyższy, który stwierdził, że pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108). W tej części zatem, skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

W niniejszej skardze kasacyjnej wniesiono konkretnie o uchylenie wyroku Sądu II instancji w całości i wydanie wyroku co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji, tj. poprzez oddalenie powództwa w całości (w przypadku spełnienia przesłanek z ww. przepisu); ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu

Apelacyjnego w (...) i przekazanie do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a w przypadku stwierdzenia podstaw - o uchylenie w całości również zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w L. i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi.

Z kolei we wnioskach apelacyjnych, do których pozwana Gmina odwołała się, domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w stosunku do Gminy W. i zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Z powyższego wynika kolejna nieścisłość - pozwana domaga się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości (wskazano powyżej na niezasadność takiego wniosku) i orzeczenia zgodnie z żądaniem apelacji. W apelacji - jak wskazano powyżej - pozwana domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w stosunku do Gminy W. i zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Tymczasem, we wniosku kasacyjnym, pomimo że pozwana odwołała się do żądania apelacji, wskazała jednocześnie, iż ma to się odbyć poprzez oddalenie powództwa w całości (w przypadku spełnienia przesłanek z ww. przepisu). W rezultacie, żądanie to nie koreluje z uprzednim żądaniem apelacji.

Nadto, pozwana wniosła we wniosku kasacyjnym: „ewentualnie o uchylenie Wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a w przypadku stwierdzenia podstaw - o uchylenie w całości również zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w L. i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi”. Ta część wniosku pominęła zupełnie okoliczność, że zarówno wyrok Sądu drugiej instancji, jak i wyrok Sądu pierwszej instancji w pewnych zakresach stały się prawomocne.

W rezultacie, wskazany przez pozwaną zakres zaskarżenia nie pozwala na powiązanie go z wnioskiem kasacyjnym, który zawiera liczne wątpliwości.

Wskazano powyżej również, że skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. W tym zakresie, ewentualne

braki skargi również nie podlegają postępowaniu naprawczemu, o którym stanowi art. 398⁶ § 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że w świetle ugruntowanego stanowiska judykatury, przytoczenie podstaw kasacyjnych wymaga wskazania konkretnych przepisów, których naruszenie skarżący zarzuca. W wypadku podstawy wymienionej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest oznaczenie naruszonych norm prawa materialnego oraz postaci ich naruszenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 96 i z 10 września 2020 r., I CSK 222/20, niepubl.).

Dodać należy, że oznaczenie naruszonej normy prawa polega na wskazaniu odpowiedniej jednostki redakcyjnej aktu prawnego (np. art., §, ust., pkt itp.), jego nazwy i daty oraz publikatora, chyba, że ma on rangę kodeksu, wówczas wystarczające jest podanie oznaczenia: k.c., k.p.c., k.k., k.p.k., k.s.h. itp., a jednocześnie brak jest potrzeby, w danych okolicznościach, sięgania do konkretnej wersji kodeksu.

Ponadto, w judykaturze powszechnie przyjmuje się, że zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) może dotyczyć albo błędnej wykładni przepisu albo niewłaściwego jego zastosowania (alternatywa rozłączna), a nie błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 października 2018 r., I UK 277/17, niepubl.). Zarzucając w skardze kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, nie można poprzestać na konkretyzacji podstawy przez wskazanie przepisu prawa, który został naruszony, lecz należy także wskazać, czy sąd dokonał błędnej wykładni tego przepisu, czy też niewłaściwie go zastosował oraz wyjaśnić, na czym, zdaniem skarżącego, polega błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie przepisu prawa (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 lipca 2006 r., IV CSK 127/06, niepubl.; z 5 grudnia 2006 r., II CSK 274/06, niepubl.). Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do dociekania, o jaką postać naruszenia przepisu chodzi i na czym ona polega (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 marca 2006 r., IV CSK 165/05, niepubl.).

Podkreślenia wymaga, że aby mówić o właściwym bądź niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa, musi on być najpierw odpowiednio wyłożony.

Tymczasem, sformułowane w skardze kasacyjnej zarzuty nie odpowiadają powyższym wymogom.

W pierwszym zarzucie skarżąca powołała się na błędną wykładnię, która polega na niezastosowaniu danego przepisu prawa. W drugim zarzucie pozwana zastosowała podobną, wadliwą konstrukcję prawną, jak powyżej, a nadto zarzuciła błędną wykładnię całych bądź fragmentów aktów prawnych, bez odniesienia się do konkretnych przepisów. W trzecim zarzucie, ponownie błędnie połączono wykładnię z niezastosowaniem przepisów. Czwarty z zarzutów wskazuje na niewłaściwe zastosowanie art. 3 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który stanowi, że utrzymanie czystości i porządku w gminach należy do obowiązkowych zadań własnych gminy, w powiązaniu z art. 5 ust. 4 tej ustawy, zgodnie z którym obowiązki utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych należą do zarządu drogi. Do obowiązków zarządu drogi należy także:

- 1) zbieranie i pozbywanie się odpadów zgromadzonych w pojemnikach do tego przeznaczonych i utrzymanie tych pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym;

- 2) pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń uprzątniętych z chodników przez właścicieli nieruchomości przyległych do drogi publicznej;

- 3) uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, jeżeli zarząd drogi pobiera opłaty z tytułu postoju lub parkowania pojazdów samochodowych na takim chodniku.

Z powyższego wynika, że skarżąca zarzuciła Sądowi drugiej instancji niewłaściwe zastosowanie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 4 powyższej ustawy, gdyż powinien zastosować przepis wyjątkowy, tj. art. 5 ust. 4 tej ustawy. Powstaje zatem wątpliwość, czy według pozwanej, Sąd zastosował art. 5 ust. 4 ustawy, czy też nie zastosował i jakie wywarło to skutki.

Piąty zarzut w ogóle nie zawiera wskazania, czy chodzi o błędną wykładnię, czy niewłaściwe zastosowanie.

W rezultacie, w okolicznościach niniejszej sprawy, należało uznać, że wniesiona skarga kasacyjna zawiera takie wadliwości, które uniemożliwiły dokonanie jej merytorycznej oceny, pomimo że apriorycznie były przesłanki do jej przyjęcia ze względu na wyartykułowane zagadnienie prawne.

W tym stanie rzeczy, skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

ke